

با نرفتن به پای صندوق‌های رای مضحکه،

انتخابات ریاست جمهوری را به شکست بکشانید!

"انتخابات" نهمین دوره ریاست جمهوری اسلامی ایران در شرایطی فرا می‌رسد که رژیم بر متن یک بحران سیاسی و دریایی از نفرت و انزجار عموم به حیاتش ادامه می‌دهد. جناح محافظه‌کار که با رانده شدن اصلاح‌طلبان حکومتی از مراکز قدرت به صحنه‌گردان اصلی این مضحکه انتخاباتی تبدیل شده است، با بحران و چند دستگی مواجه است، محافظه‌کاران که رسوایی و ناکارا بودن شگردها و ترفندهای خود را به منظور کشاندن مردم به پای صندوق‌ها تجربه کرده‌اند، استراتژی بقای خود را به حاکمیت یک اقلیت فعال بر اکثریت خاموش و نظاره‌گر و تلاش فشرده‌تر در جهت انطباق سیاست‌ها و عملکرد خود با نیازهای سرمایه‌داری ایران مبتنی بر ادغام هر چه بیشتر در بازار جهانی سرمایه متکی کرده‌اند. اینها می‌خواهند بهبود رابطه با اروپا، حل بحران هسته‌ای و معضل رابطه گرفتن با آمریکا را در همگرایی با استراتژی منطقه‌ای آمریکا حل و فصل کنند.

و این در حالیست که بدنبال شکست و رانده شدن اصلاح‌طلبان حکومتی از ارکان حاکمیت جمهوری اسلامی، استراتژی اصلاح رژیم کاملاً رنگ باخته و بخش‌های وسیعی از اپوزیسیون بورژوازی که به اصلاح رژیم از درون امید بسته بودند، با سردرگمی و بحران روبرو شده‌اند. اپوزیسیون لیبرال هواخواه اصلاحات اگر چه همچنان استراتژی اصلاح رژیم اسلامی را راهنمای عمل خود قرار داده‌اند اما علی‌رغم بازارگرایی بخش‌هایی از آنان برای این نمایش انتخابات تاکنون نتوانسته‌اند در قبال آن سیاست منسجمی در پیش گیرند.

در چنین شرایطی برپایی تشکل‌های طبقاتی و توده‌ای کارگران تثبیت دستاوردهای تاکنونی، ایجاد تشکل‌های توده‌ای زنان و بسیج آنان حول خواست‌ها و مطالبات رادیکال و انقلابی، تشکل‌یابی و بسیج جنبش دانشجویی علیه رژیم و علیه استراتژی لیبرالی، قدرتمندتر کردن و تحکیم هر چه بیشتر موقعیت حرکت و آلترناتیو سوسیالیستی در جنبش کردستان، اینها آن اهرم‌هایی هستند که مبارزه برای سرنگونی جمهوری اسلامی و انقلاب کارگری را به جلو سوق می‌دهند.

فعالین و پیشروان جنبش کارگری و دیگر جنبش‌های انقلابی بخوبی از اهمیت و ارزش به شکست کشاندن این مضحکه انتخاباتی رژیم اسلامی آگاه هستند. از نظر طبقه کارگر و جنبش‌های آزادیخواهانه در ایران، رژیمی که محصول سرکوب انقلاب توده‌های مردم است، رژیمی که هر اعتراض و ندای آزادیخواهانه‌ای را با زندان و شکنجه و اعدام پاسخ می‌دهد، رژیمی که با آزادیهای سیاسی

بیگانه است، رژیمی که بانی تمام بی حقوقی‌های فردی، سیاسی و اجتماعی است، نه خود و نه انتخاباتش مشروعیتی ندارند، این رژیم باید به زیر کشیده شود. طبقه کارگر و مردم آزادیخواه با نرفتن به پای صندوق‌های رای، عدم مشروعیت این رژیم را به جهانیان اعلام می‌کنند و مضحکه انتخابات ریاست جمهوری در نظام ارتجاعی اسلامی را به شکست می‌کشانند.

کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران

خرداد ماه ۱۳۸۴ _ می ۲۰۰۵